

forbrudt. Altsaa selv om vedkommende Forurettede fratager Erstatningen eller udtrykkelig erklærer, at han ikke ønsker Vedkommendes Forhold paatalt, skal dog den Sagfører, der har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, som jo maa siges at være et uredeligt Forhold, altsaa en i den offentlige Mening vanærende Handling, under en Justits-sag fradømmes sin Bestilling. Det har jo nemlig i Praxis viist sig, at enkelte Sagførere, som have gjort sig skyldige i saadant Forhold, ikke frivillig have villet opgive deres Bestilling, men ere vedblevne at udføre den, og Justitsministeriet har derfor været nødsaget til gjennem civilt Søgemaal at faae Vedkommende dømt fra Bestillingen, og disse Sager ere gaaede lige til Højesteret, saaledes at Vedkommende har kunnet drive Sagførernæring, lige til Højesteretsdommen er falden. Dette turde vistnok være meget uheldigt, og derfor have vi foreslaaet denne Tilføielse til § 23. Det er en Selvsølge, at hvis dette Endringsforslag skulde blive forkastet, maa Udvalget tage under Overveielse, om det maatte senere vil stille et andet Endringsforslag til § 16 end det, vi nu have stillet, og som kun gaar ud paa, at 2det Stykke af Paragrafen skal bortfalde. Endelig er der et Par Endringsforslag, som kun gaa ud paa at forhøje Multten for uberettigede Indgreb i Sagførernes Ejeret, men herpaa skal jeg ikke komme nærmere ind, da det formentlig ikke har større Betydning. Derimod er der endnu et Par Punkter, som jeg maatte tør tillade mig at berøre. Det ene er den Forandring, vi have foreslaaet med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om, at der blandt Andet for at blive Underretts-sagfører kræves, at Vedkommende har været Dommerfuldmægtig i 5 Aar. Vi have, i Overensstemmelse med hvad der tidligere har været foreslaaet, ment, at Vedkommende bør have været første eller eneste Fuldmægtig hos en Underdommer i 5 Aar, idet de Forretninger, som i Reglen ere overdragne til anden og tredje Fuldmægtige, ikke ere af en saadan Betydning, at Fuldmægtigene kunne ventes at være tilstrækkelig uddannede. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at selve Lovforslaget i § 35 ogsaa har benyttet Udtrykket første Fuldmægtig, saa at det paa en vis Maade i Lovforslaget er forudsat, at det, der her er bragt i Forslag, egentlig bør være gjældende. Der er endelig stillet et mindre Endringsforslag til § 19, hvilket maatte kan betragtes som kun en Redaktionsændring, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Grunden til Endringen er den, at man frygtede for, at mulig Paragrafen kunde opfattes paa den

Maade, at de Personer, der nu ved enkelte Retter ere bemyndigede til at møde for Andre, ikke ogsaa fremtidig skulde være bemyndigede dertil; men denne Frygt turde vistnok være ugrundet, idet det nemlig udtrykkelig hedder i Lovforslagets § 17, at „det har sit Forblivende ved den gjældende Lovgivnings Bestemmelser om Afgang til i Domsager og dertil sig sluttende accessoriske Retshandlinger at møde i Retten for Sagens Parter“. Altsaa jeg tror ikke, at denne Bestemmelse f. Ex. vil medføre, at man ikke i private Politiretsager vedblivende kan møde ved enhver god Mand, saaledes som det nu er Tilfældet. Jeg skal med Hensyn til de to første Afsnit foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg skal afvente, hvad der mulig maatte fremkomme herimod.

3. Bedersien: Naar Mindretallet i Udvalget ikke har stillet Endringer, er Grunden jo, som det fremgaar af Betænkningen, ingeniunde den, at vi have ment, at det foreliggende Forslag egner sig til at ophøies til Lov i den Stikelse, det har. Mindretallet har tværtimod den Opfattelse, at Forslaget i sine Hovedtræk er forfæilet. Vi billige ikke, som det ogsaa er fremhævet af den ærede Ordfører, de Midler og navnlig ikke det Hovedmiddel, hvorved Lovforslaget tilsigter at indskrænke Sagførernes Antal, nemlig Bestemmelsen om, at Mand med den dansk-juridiske Examen fremtidig ikke skulde kunne modtage Bestikelse som Underretts-sagførere. Heller ikke finde vi det hensigtsmæssigt at oprette tvungne Foreninger af Sagførere for at kunne kontrollere Sagførervirksomheden, saaledes som det foreslaas i nærværende Lovforslags tredje Afsnit, men herpaa skal jeg forøvrigt ikke komme nærmere ind. Naar vi imidlertid ikke have stillet Endringer, er Grunden den, at de Bemærkninger, som vi i den Retning have fremsat i Udvalget, ikke have fundet nogen Tilslutning hos Meltallet der, hvorfor det heller ikke var antageligt, at det vilde kunne lykkes os at faae Stemning for disse her. — Mindretallet kunde ikke se, at Sagen selv havde nogen Nytte af, at Forslagene bleve stilledes frem til Forfæielse. Iøvrigt kunde der ogsaa have været Anledning til, hvis Mindretallet skulde have faaet sine Forslag klart udtrykte som Endringer, at gaa meget vidt og navnlig at foretage en fuldstændig Omarbeidelse af det foreliggende Forslag. Omarbeidelsen vilde da gaa i Retning af det, som Mindretallet har tilladt sig at antyde i Betænkningen. Navnlig vilde den have gaaet ud paa at